

Силвана де Мари

Последният елф

Илюстрации: Джани де Коно

Превел от италиански: Иван Тонкин

„EMAC“

Silvana De Mari

L'ULTIMO ELFO

© Adriano Salani Editore s.r.l., 2004

© Ferenc Regoes – cover illustration

Силвана де Мари

ПОСЛЕДНИЯТ ЕЛФ

Илюстрации: *Джани де Коно*

Илюстрация на корицата: *Ференц Б. Регьоз*

Превел от италиански: *Иван Тонкин*

Оформление на корицата: *Борис Драголов*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

ПЪРВА КНИГА

ПОСЛЕДНИЯТ ЕЛФ

*Посвещавам на моя баща,
който ми посочи пътя,
въпреки че беше изгубил своя.*

Първа глава

От много дни гъждът се лееше безспирно. Тунята стигаше до глезените му. Ако проливният гъжг не престанеше, накрая дори жабите щяха да се удавят в този свят, заприличал на блато.

Със сигурност и той щеше да си изпати, не успее ли да си намери бързо подслон от гъжда.

Светът беше студен. Той си спомни за топлото огнище на баба си. Но това беше отдавна. Сърцето на малкия елф се сви от носталгия.

Баба му постоянно повтаряше: ако мечтаеш много силно за нещо, желанието ти непременно ще се сбъдне. Но баба му отдавна бе спряла да мечтае. От деня, когато майка му отиде на онова място, откъдето човек не се връща, баба му се отучи да мечтае. А той още не умееше да мечтае, защото беше твърде малък. Или може би не?

Малкият елф затвори очи и съсредоточи всичките си мисли в едно-единствено желание – желанието за топло. Стори му се, че цялото му тяло изсъхва, че усеща топлината на запален огън, стопляща краката му. Усещаше миризма на храна.

Отново отвори очи. Краката му бяха още по-студени, а стомахът – още по-празен. Навярно не бе желал достатъчно силно.

Намести мократа качулка върху мократа си коса. Водата се изля към врата му и по гърба му

потеккоха струйки. Беше наметнат с жълт елфски плащ. Конопеният плат – жълт, много рехав, тежък и груб – не предпазваше от нищо. Върху врата му се изля още вода, започна да се стича надолу по гърба му под ризата и стигна чак до панталоните. Всичко, с което беше облечен, бе жълто, грубо, прогизнато от вода, мръсно, протрито и студено.

Някой ден ще има грехи, меки като крилата на врабче и топли като пуха на патица, с цвета на зората и морето.

Някой ден краката му ще бъдат сухи.

Някой ден Сянката ще изчезне и Студът ще си отиде.

Слънцето ще се върне.

Звездите ще засияят отново.

Някой ден.

Пак го налегнаха мисли за ядене. Спомни си погачите на баба си и сърцето му се сви за пореден път.

Само веднъж през живота на малкия елф баба му бе изпекла погачи. Случи се през последния празник на новолунието, когато луната все още светеше на небето, а на елфите раздадоха половин чувал брашно.

Слагайки ръка над очите си, малкият елф се опита да отправи поглед през дъждовната пелена.

Денят постепенно гаснеше и скоро съвсем щеше да се стъмни. Трябваше да си намери място, където да ноцува, преди да падне нощта. Някакъв подслон от дъжда и нещо за ядене. След още една нощ

В тинята на блатото с празен стомах едва ли ще остане жив до сутринта.

Големите му очи се присвиваха от взирането, докато блуждаеха по сивотата на дърветата, която се редуваше със сивотата на земята и на небето, после той съзря тъмна сянка. Сърцето в гърдите му подскочи. Надеждата отново се възроди. Забърза, доколкото му позволяваха уморените крака, затъващи до колене в тинята, все така втрепчил очи в сянката. За миг, докато гържът се усилваше, изпита уплаха, но това беше само по-тъмно петно от гората. Постепенно обаче започнаха да се очертават и различават покрив и стени. Показа се малка постройка от дърво и камък, затулена от дърветата и цялата обвита в пълзящи и виещи се растения.

Навярно някога в нея са се подслонявали овчари и възглищари.

Баба му имаше право. Ако мечтаеш за нещо много, много силно, ако си преизпълнен с вяра, то така или иначе ще се сбъдне.

Малкият елф започна да мечтае за огън, който го топли. Миризма на топъл дим, примесен с аромат на смола от шишарки, изпълни ума му до степен, че той се стопли за няколко секунди. Изведнъж го събуди ръмжащо лаене на куче и го върна към действителността. Обърка се, но това не беше сън. Наистина имаше топъл дим и аромат на огън от шишарки. Не се намираше само в неговата глава. Беше се доближил до огъня на хора.

Вече беше късно.

Фантазирането заплашваше да го убие.

Кучешкият лай прогърмя в ушите му. Малкият елф се впусна в бяг. Дано да успее да избяга. Бяга ли достатъчно бързо, навярно ще се отърве от налищата по петите му куче. В противен случай хората щяха да го хванат и тогава спокойната смърт от студ и глад щеше да остане несбъдната мечта. Неочаквано се спъна в някакъв корен и се заклеци в него. Плъсна се по лице в тинята. Кучето скочи отгоре му. С него беше свършено.

Малкият елф не смееше дори да диша.

Миговете течаха тягостно.

Кучето гърхаше в тила му и не му позволяваше да помръдне, готово всеки миг да забие зъбите си.

– Остави го! – рязко изкомандва сух и властен глас.

Кучето го пусна. Малкият елф започна да диша и внимателно вдигна очи. Човешкото същество беше много високо. Косата на главата му беше навита като въже. По лицето нямаше никакъв косъм. И все пак баба му беше съвсем категорична – човечите имат вълна по лицето. Нарича се „брада“. И е едно от многобройните неща, които ги отличават от елфите. Малкият елф напрегна паметта си, за да си спомни и изведнъж лицето му просия.

– Ти си женски човек – ликуващо възкликна той.

– Казва се *жена*, глупако – поправи го човешкото същество.

– О-о, аз искам прошка, жена-глупак, аз бърда по-внимателен, сега ще ти казвам, както трябва, жена-глупак – отвърна малкият.

За него езикът на човеците представляваше загадка, не го знаеше добре, а те винаги бяха страшно разгразнителни, разгразнителността им бързо преминаваше в ярост. И в това баба му беше категорична.

– Момче, ти какво, да не ти е дотегнал животът? – заплашително го попита човешкото същество.

Малкият елф се озадачи.

Според баба му пълната липса на каквато и да е логична мисъл – състояние, изразено по-сбито чрез термина ‘тъпота’ – е основната характеристика, която различава човешката раса от расата на елфите, и макар баба му да се бе опитала да го предупреди, очевидно глупостта на въпроса го обърка.

– Не, аз не искам, жена-глупак – увери я малкият елф. – Аз не искам да спрем да живеем. Това го няма в моите планове – обясни настоятелно той.

– Ако произнесеш още един път думата ‘глупак’ ще насъкам кучето срещу теб – заплаши го разгразнено жената.

– Ах, сега аз разбира – излъга малкият елф, опитвайки се отчаяно да схване смисъла на разговора и защо човешкото същество иска да го обиждат?

– Ти си елф, нали?

Малкият кимна утвърдително. По-добре беше да говори възможно най-малко. Хвърли разтревожен поглед към кучето, а в отговор то изръмжа глухо.

– Не обичам елфите – обясни човешкото същество.

Малкият отново кимна утвърдително. Усещането за студ погълна страха му. Започна да трепери. Хората не обичат елфите... Баба му винаги му го беше казвала.

– Какво искаш? Защо се приближи? – попита жената.

– Студ... – гласът на малкия елф секна. – Тази колиба...

Студът, умората и страхът се смесиха. Гласът му започна да трепери.

– Колибата... – гласът му отново секна.

– Не ми разигравай сцена на умрял от студ. Ти си елф, нали? Притежаваш вълшебни способности. Елфите не страдат нито от студ, нито от глад. Те просто не ги чувстват, ако поускат.

На малкия му трябваше доста време, за да разбере смисъла на думите, после той просия.

– Наистина? – попита доволен. – Наистина аз знае прави тези неща? И как може аз да ги прави?

– Не знам – извика жената, – ти си елф. А ние, нещастните човешки същества, сме тъпи, недоразвити, ние сме създадени да студувате и да гладувате. – Гласът на човешкото същество стана наистина лош.

Малкият елф почувства как го изпълва огромен страх, напират, стига до гърлото му, сухо като пустиня, до лицето му и се разплака. Беше плач без сълзи, плач от изпълнени с ужас стенания и ридания. Жената почувства отчаянието му и смразяващ хлад пробягна по кожата ѝ.

– Какво толкова лошо казах? – учуди се тя.

Малкият прогължаваше да плаче. Издаваше сърцераздирателни стонове, които проникваха право в сърцето и носеха в себе си болката на целия свят.

– Ти си още малък, нали? – попита тя след време.

– Роден съм съвсем наскоро – потвърди малкият, – господин човек – добави той за всеки случай, в старанието да намери израз, който да не звучи обично.

– Какви способности притежаваш? – поинтересува се жената. – Кажу ми цялата истината.

Елфът прогължи да я гледа. Нищо от гумите на жената нямаше смисъл.

– Способности ли?

– Вълшебни. Всичко, което умееш да правиш.

– А-а, това ли? Ами много неща. Да гиша, да върви, да гледа, може и да бяга, да говори... да яде, когато има нещо за ядене... – Гласът на малкия елф стана тъжен и се изпълни с неясна надежда.

Жената седна пред прага на колибата, хвана се с ръце за главата и остана така. След малко стана.

– Все пак никога няма да имам толкова смелост, че да те оставя навън. Ела, можеш да седнеш близо до огъня.

Очите на малкия елф се изпълниха с ужас и той започна да отстъпва назад.

– Моля те, господин човек, не...

– Сега пък какво ти става?

– Огънят не: аз бях послушен. Моля те, господин човек, не ме изяждай!

– ... Какво-о?

– Не ме изяждай!

– Да те изям ли? И как?

– С розмарин, мисля. Моята баба казва така, когато била жива. Ако ти не слуша, угва човекът и те изяжда с розмарин.

– Това ли разправяше за нас баба ти? Наистина много любезно!

Думата ‘любезно’ ободри малкият елф. Знаеше значението ѝ. Почувства, че върви по правилен и сигурен път. Отново просия и се усмихна.

– Да, га, така е. Баба казва: човеците още канибали и това най-любезно нещо, което може да каже за тях.

Този път му провървя и всичко мина добре. Успя да се изрази правилно. Човешкото същество не се разсърди. Гледа го дълго и започна да се смее.

– Тази вечер имам какво да ям – увери го жената, – влез.

Малкият елф бавно престъпи прага. Все едно, навън студът щеше да го умъртви. Умъртвен вън или вътре...

Гореше огън от шишарки и изпълваше колибата с мирис на борова смола.

За първи път от много дни попадеше на топло и сухо място.

На огъня се печеше истински царевичен кочан.

Малкият се втренчи и не можа да откъсне поглед от него.

После стана чудото.

Човешкото същество извади нож и вместо с

него да го нареже на малки парчета, срязва кочана със зърна на две и му подаде едната половина.

Все пак в душата си малкият елф реши да не се доверява напълно на човека. Навярно той не беше толкова лош или може би смяташе малко да го поохрани, преди да намери по пътя розмарин. Въпреки това изяде парчето от кочана. Изяде го зърно по зърно, за да удължи възможно най-дълго яденето. Когато го изяде, вече беше късна нощ. Поогриза кочана, зави се с грубото си мокро наметало и заспа като малко сънливче близо до танцуващите пламъци на огъня.